

Väggen...

De satt vid bordet i sitt sommarparadis. De hade sparat pengar länge för att kunna åka hit. Hon fyllde fyrtio år och de ville göra något som de inte skulle glömma bort, utan minnas resten av livet.

De hade varit där en vecka nu och hade en vecka kvar att njuta av. Denna dagen skulle de titta på konst, konst som tillverkades av tvål. Små och stora alster som turisterna köpte och hade som prydnad i sina hem. Hon hade planerat att köpa en liten blomma som hon sett i en folder som resebyrån skickat till dem.

Plötsligt hördes ett rytande då utanför och luften blev kyligare. Altandörrarna var öppna och han gick fram för att titta ut. Hon steg också fram och tog honom i handen. Mot dem kom en vägg i något grått och hårt, hon tänkte huset mitt emot rasar mot oss, men i den omedelbara tanken, blev de våta och omkullslagna och då förstod hon att det var vatten.

Han fastnade mot en trädstam och slog i huvudet och hon orkade inte dra loss honom. Hon höll honom hårt i handen och försökte hålla huvudet ovanför vattnet. Smutsigt vatten med massor av meddragna saker som flöt med, både ovanpå och under. Hon försökte hålla hans huvud ovanför ytan men nådde inte eftersom trädstammen hindrade henne från att komma tillräckligt nära. Plötsligt drog vattnet på ett annat håll men hon var på den sidan av trädstammen som vattnet trycktes emot. Hon orkade inte längre hålla hans hand i ett stadigt grepp utan hon kände hur hennes krafter gled ur henne, samtidigt som hans hand gled ur hennes. Hon skrek i förtvivlan och tystnade i maktlöshet, när hon inte längre såg honom. Hon hölls fast mot trädstammen och snart försvann vattnet mot stranden. Hon försökte gå den väg han försvunnit, men såg honom ingenstans.

Numera i sin ensamhet, tänkte hon ofta på att sin fyrtioårsdag skulle hon aldrig glömma, men inte ville hon minnas den så här.

(c) tk.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren thyra med Poeter.se id #7879 innehar upphovsrätten